

Laura Haramija: Show must go on

Glumica, na sceni, treće lice, reflektor, završni čin, bijela majica, stoji na mjestu, tišina. I još tišine. Lomi ju monolog. Kaleidoskop riječi, svjetla, lica i boja u pljesku.

Zastori se sklapaju, the end.

"Show must go on"

Već je prošlo dva i pol sata kako su se gledatelji smjestili u kazališna sjedala. Na pozornici su se izmijenile riječi, radosti, tuge, sukobi i ljubavi, osmjesi i vrijeme. Red je za završni čin. Final cut.

Jesam li spremna?

Na scenu je bosa ušetala mlada žena u prevelikoj bijeloj majici koja je dosezala do koljena. Reflektor je uperen prema njoj dok je ostatak dvorane crn. Spirim, ali čvrstim korakom stigla je na sredinu pozornice. Stala i usmjerila pogled u prazno. Iako je bio mrak, znala je da joj pogled reže tamu iznad glava gledatelja. Ne traži lica. Šutjela je nekoliko trenutaka. Jedna minuta, dvije minute... ljudima je već počelo ići na živce. Čula je kako im hlapi strpljenje. Vrpolygonje, šaputavi mrmor, pobjegli glas. I baš kada se jedan par ustao, počela je govoriti.

Ja nisam nekakva prolazna misao. Ja nisam zvuk. Ja nisam stvar s kojom se možeš igrati. Ja nisam emocija. Ja nisam tijelo. Ja nisam muško. Ja nisam žensko. Ja nisam označen/a nekakvom etiketom. Ja nisam odjeća niti obuća koju možeš staviti na sebe. Ja nisam životinja. Ja nisam biljka. Ja nisam muzika koju možeš pustiti kada ti se prohtije. Ja nisam robot niti stroj. Ja nisam planeta. Ja nisam kukac. Ja nisam lišće koje otpada jeseni i zimi i koje opet raste u proljeće i ljeto. Ja nisam slika koja je tu da uhvati neko sjećanje. Ja nisam nitko i ništa. Ja nisam nečija i ničija prva ljubav. Ja nisam netko koga možeš isključiti iz svoga života. Ja nisam vrijeme koje teče. Ja nisam tisućljeće, stoljeće, godina mjesec, tjedan, dan, sat, minuta, sekunda. Ja nisam vjetar koji osjetiš kako prolazi kroz tebe. Ja nisam vatra koja gori. Ja nisam voda koju možeš ispiti. Ja nisam zemlja koju možeš zgaziti. Ja nisam put kojim možeš ići niti cilj do kojeg možeš stići. Ja nisam riječ koja izlazi iz tvojih ustiju. Ja nisam riječ koju možeš zapisati ako želiš ili moraš jer ti je netko tako rekao. Ja nisam jeka koja se ponavlja opet i opet. Ja nisam netko ili nešto što možeš dobiti ili os-

vojiti. Ja nisam nekakva pametna poslovice niti još pametnija zagonetka od koje će vam mozak proraditi. Ja nisam zvijezda koja ukrašava tamno, noćno nebo. Niti sam tableta koju moraš popiti kako bi se bolje osjećao. Ja nisam dobra ili loša knjiga koju nakon što je pročitaš staviš sa strane da skuplja prašinu. Nisam niti ta prašina koja ostaje na stvarima koje također nisam ja. Niti sam neka poznata osoba čiji poster ljudi stavljaju na svoje zidove. Nisam tajna koju povjeriš nekome tko ti je vrlo blizak. Nisam instrument koji možeš naučiti svirati i iz kojeg možeš proizvesti zvukove. Niti sam suze koje teku iz očiju od sreće i od tuge. Nisam olovka, kemijska, tuš, flomaster ili ostale pisaljke s kojima se piše na papiru ili drugoj podlozi. Nisam bilo što što vam može pasti na pamet. Nisam osoba koja se osjeća posebno. Nisam suvenir koji kupiš za uspomenu s novcem koji zaradiš ili dobiješ. Također, nisam novac kojim kupuješ. Ja sam sve što nisam. Ja nisam ni sve ono što jesam.

Zastor je spušten.